

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 192/06-50

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti Ing. J. G., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. K., Advokátska kancelária, B., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 13 Co 441/02 z 10. júna 2004, na neverejnom zasadnutí 3. novembra 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. J. G. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 13 Co 441/02 z 10. júna 2004 porušené.

2. Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 13 Co 441/02 z 10. júna 2004 a vec v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Krajský súd v Bratislave je p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania Ing. J. G. v celkovej sume 11 991 Sk (slovom jedenásťtisícdeväťstodevät’desiat- jeden slovenských korún) na adresu jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. P. K., Advokátska kancelária, B., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti Ing. J. G. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 192/06-34 z 21. júna 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť Ing. J. G., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. K., Advokátska kancelária, B., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Co 441/02 z 10. júna 2004.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom proti sťažovateľovi rozsudkom sp. zn. 17 C 172/99 z 15. apríla 2002 vyhovel žalobe Fondu národného majetku Slovenskej republiky (ďalej „žalobca“ alebo „FNM SR“) a určil, že zmluva o prevode vlastníctva bytu z 21. júna 1996, ako aj zmluva o prevode garážového státia z 23. júna 1998 sú neplatné a zároveň, že výlučným vlastníkom uvedených nehnuteľností je žalobca. Sťažovateľ bol týmto rozsudkom súčasne zaviazaný k úhrade trov konania v sume 71 250 Sk do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že prevod uvedených nehnuteľností je v rozpore s § 12 ods. 1 a § 28 ods. 3 písm. d) zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 92/1991 Zb.“). Neplatnosť predmetných zmlúv je podľa názoru okresného súdu možné odvodzovať aj z § 5 ods. 1 písm. d) zákona č. 182/1993 Zb. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu z 15. apríla 2002 podal odvolanie, v ktorom namietal, že tento súd sa s jeho námietkami nevysporiadal a nezistil skutkový stav veci, ďalej že zákon č. 92/1991 Zb. nie je podľa neho možné na túto právnu vec aplikovať, pretože je určený len na použitie pri prevodoch majetku v tzv. veľkej privatizácii. V odvolaní zároveň uviedol právne argumenty, ktorými preukazoval nesplnenie podmienok pre posúdenie tejto právnej veci podľa § 39 Občianskeho zákonníka a požiadal súd, aby vykonal dokazovanie v tejto veci a žalobu žalobcu zamietol v celom rozsahu ako neodôvodnenú. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 13 Co 441/02 z 10. júna 2004 potvrdil rozhodnutie okresného súdu z 15. apríla 2002 a zaviazal sťažovateľa k úhrade trov odvolacieho konania.

Sťažovateľ podal voči rozsudku krajského súdu z 10. júna 2004 dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sa však podľa neho jeho dovolaním vo veci samej nebude zaoberať, pretože dovolanie v tomto prípade tak podľa § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ako aj podľa § 237 OSP nie je prípustné, t. j. nemožno ho považovať za účinný prostriedok nápravy sťažovateľa.

Sťažovateľ vzhľadom na uvedené skutočnosti podal v predmetnej veci ústavnú sťažnosť, pretože sa domnieva, že rozsudkom krajského súdu z 10. júna 2004 boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1, čl. 13 a čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru.

Porušenie označených práv sťažovateľ videl hlavne v tom, že krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí podľa neho „*uchýlil*“ k svojvoľnému výkladu hmotno-právnych i procesných noriem a v predmetnej veci rozhodol inak ako v skutkovo obdobných veciach (konania vo veciach vedených krajským súdom pod sp. zn. 6 Co 13/04 a sp. zn. 6 Co 14/04), ďalej v tom, že v tomto rozhodnutí krajský súd neodpovedal podľa neho na dve zásadné právne otázky [či z hľadiska ustanovenia § 80 písm. c) OSP obstojí uplatnenie dvoch nárokov v jednej žalobe a či v tomto prípade zákon č. 92/1991 Zb. je na uvedený vzťah použiteľný], účinne sa podľa neho nezaoberal jeho námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov, ktoré mali pre toto rozhodnutie zásadný význam a napokon aj v tom, že krajský súd podľa neho svojvoľne aplikoval § 206 a nasl. OSP ohľadne rozsahu podaného odvolania.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu z 10. júna 2004 a následne vydal nález, v ktorom vysloví, že:

„1) Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 10. 06. 2004, č. k. 13 Co 441/02 porušil práva Ing. J. G. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (čl. 6 ods. 1 Dohovoru).

2) napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

3) Ing. J. G. priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 250.000,- Sk, ktorú je mu Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4) Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť úhradu trov konania v lehote 1 mesiac od právoplatnosti nálezu, k rukám JUDr. M. M., B..“

Krajský súd sa k podanej sťažnosti na základe výzvy ústavného súdu vyjadril podaním č. Spr. 4003/2004 z 24. novembra 2004. Vo svojom vyjadrení odvolajúc sa na ustanovenia § 49 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde uviedol: *„(...) predmetná sťažnosť nie je prípustná, resp. prinajmenšom predčasne podaná, nakoľko najvyšší súd v súčasnosti rozhoduje o dovolaní sťažovateľa. Z tohto dôvodu o zákonnosti rozsudku odvolacieho súdu a správnosti konania, ktoré mu predchádzalo rozhoduje najvyšší súd na základe podaného dovolania sťažovateľom a v medziach ustanovení o dovolaní uvedených v Občianskom*

súdnom poriadku.“ Sťažovateľ teda podľa neho nesplnil podmienku uvedenú v čl. 127 ods. 1 ústavy, resp. § 49 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorej môže ústavný súd o sťažnosti sťažovateľa rozhodovať len v prípade, ak o ochrane jeho základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd a až po vyčerpaní opravných a iných prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnený podľa osobitných predpisov.

Na základe výzvy ústavného súdu právna zástupkyňa sťažovateľa ústavnému súdu predložila rozhodnutia krajského súdu vo veciach vedených pod sp. zn. 6 Co 323/03 a sp. zn. 6 Co 13/04, 6 Co 14/04.

Podaním z 5. apríla 2005 právny zástupca sťažovateľa advokát JUDr. P. K. ústavnému súdu oznámil, že ho sťažovateľ poveril, aby ho v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom zastupoval a v prílohe podania ústavnému súdu zaslal rozsudok krajského súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 6 Co 323/03 týkajúci sa obdobnej veci ako je vec sťažovateľa.

V prílohe podania z 10. apríla 2006 právny zástupca sťažovateľa ústavnému súdu predložil ďalšie rozhodnutie v obdobnej veci, v ktorom príslušný súd dospel k odlišným záverom než krajský súd vo veci sťažovateľa (rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Cdo 80/02) a taktiež ústavnému súdu zaslal rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci dovolania podaného sťažovateľom sp. zn. 1 Cdo 53/2005 zo 17. januára 2006, ktorým tento dovolanie sťažovateľa odmietol, pretože v danej veci ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie nepripúšťa.

Právny zástupca sťažovateľa ústavnému súdu podaním z 12. mája 2006 na základe jeho výzvy oznámil, že právnymi následkami vykonateľného rozsudku okresného súdu z 21. júna 1998 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 13 Co 441/02 z 10. júna 2004 je výzva žalobcu doručená 15. marca 2005 sťažovateľovi na vypratanie predmetného bytu, podľa jeho vedomosti žalobcom uzavretá nová kúpna zmluva na uvedený byt, ku ktorej

však právny zástupca sťažovateľa ani on sám, keďže nie sú jej účastníkmi, nemajú prístup; ako aj zaplatenie súdnych poplatkov sťažovateľom v sume 110 002 Sk.

Podaním zo 7. septembra 2006 právny zástupca sťažovateľa ústavnému súdu na základe jeho výzvy oznámil, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci.

Krajský súd podaním doručeným 11. septembra 2006 ústavnému súdu na základe jeho výzvy oznámil, že netrvá na konaní verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a ich príloh, ústavný súd zistil nasledovné skutkové okolnosti, z ktorých pri svojom rozhodnutí v tejto veci vychádzal.

Okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 172/99 z 15. apríla 2002 vyhovel žalobe žalobcu a určil, že zmluva o prevode vlastníctva bytu z 21. júna 1996 je neplatná, rovnako ako aj zmluva o prevode vlastníctva garážového státia z 23. júna 1998 a súčasne za výlučného vlastníka predmetných nehnuteľností určil žalobcu, vo zvyšnej časti konanie zastavil a zaviazal sťažovateľa uhradiť žalobcovi trovy konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd uviedol, že podľa zákona č. 92/1991 Zb. je nakladanie s majetkom žalobcu obmedzené zákonom, nevzťahuje sa naň bežný vlastnícky režim. Žalobca bol oprávnený podľa schváleného rozpočtu na rok 1995 iba k tomu, aby do svojho vlastníctva nadobudol byty v hodnote 65 miliónov Sk, ale nebol oprávnený k tomu, aby nadobudnuté byty odpredal. Ďalej poukázal na skutočnosť, že uzavretá zmluva neobsahuje jednu z podstatných náležitostí podľa § 5 ods. 1 písm. d) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“), a to úpravu práv k pozemku zastavanému domom a príľahlému pozemku. Okresný súd

následne dospel k záveru, že obe zmluvy boli uzavreté v rozpore so zákonom č. 92/1991 Zb. a podľa § 39 Občianskeho zákonníka sú absolútne neplatné.

Sťažovateľ sa proti rozsudku z 15. apríla 2002 odvolal podaním z 19. júna 2002. Podané odvolanie sťažovateľ doplnil podaním doručeným krajskému súdu 9. júna 2004. V posledne uvedenom podaní z 8. júna 2004 sťažovateľ v rámci svojej argumentácie predovšetkým poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 80/2002 z 25. septembra 2003, v ktorom najvyšší súd dospel k odlišným právnym záverom než okresný súd pri posúdení obdobnej veci a súčasne v tomto podaní odvolací súd požiadal, aby rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd rozsudkom č. k. 13 Co 441/02 z 10. júna 2004 rozhodnutie okresného súdu potvrdil a zaviazal sťažovateľa k náhrade trov konania.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd konštatoval, že okresný súd podľa neho zistil vo veci skutkový stav riadne a z neho vyvodil aj správny právny záver. V rámci odôvodnenia vo vzťahu k sťažovateľovým námietkam v odvolaní krajský súd uviedol, že: *„Odvolací súd zohľadnil obranu žalovaného (sťažovateľ) pokiaľ ide o aplikáciu zákona č. 92/1991 Zb. Zmluvy o predaji bytov a garážového stánia boli uzavreté podľa zákona č. 182/1993 Z. z. Súd prvého stupňa preto správne ustálil, že v zmluvách chýba podstatná náležitosť a to úprava práv k pozemku zastavanému domom a k príľahlému pozemku. Ani jedna zo zmlúv túto podstatnú náležitosť neobsahuje.*

*Z vyššie uvedených dôvodov nemohlo dôjsť k platnému prevodu vlastníckych práv.
(...)“*

Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 13 Co 441/02 z 10. júna 2004 dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 1 Cdo 53/2005 zo 17. januára 2006. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa ako žalovaného odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, pričom sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal.

Ústavnému súdu bol predložený aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 80/02 z 25. septembra 2003, v ktorom najvyšší súd vychádzajúc z obdobných skutkových okolností dospel k odlišnému právnenému záveru než krajský súd v napadnutom rozhodnutí.

Najvyšší súd týmto rozsudkom zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 14 Co 263/01-151 zo 14. novembra 2001, ako aj rozsudok okresného súdu č. k. 20 C 172/99-134 z 1. marca 2001 a predmetnú vec vrátil na ďalšie konanie prvostupňovému súdu s tým, že právny názor najvyššieho súdu vyslovený v tomto rozsudku je preň záväzný.

Podľa právneho názoru najvyššieho súdu vysloveného v tomto rozhodnutí v uvedenom prípade došlo k prevodu nehnuteľnosti (bytu) na základe kúpnej zmluvy uzavretej podľa Občianskeho zákonníka, pretože účastníkmi konania ako účastníci predmetnej zmluvy navonok nevystupovali ako účastníci tzv. veľkej privatizácie, ale ako účastníci kúpnej zmluvy podľa § 488 a nasl. Občianskeho zákonníka. FNM SR ako žalobca mal teda pri disponovaní s majetkom mimo privatizácie rovnakú voľnosť ako ktorýkoľvek iný subjekt súkromného práva, lebo neexistuje právny predpis, ktorý by ju obmedzoval, či už vo vzťahu k sťažovateľovi, či inej osobe.

Na podporu argumentácie sťažovateľa boli ústavnému súdu doručené aj rozsudky krajského súdu č. k. 6 Co 13/04-104, 6 Co 14/04 z 8. apríla 2004 a č. k. 6 Co 323/03-159 zo 6. mája 2004, ktorými krajský súd rozsudky súdu prvého stupňa zmenil a žaloby žalobcu v uvedených veciach zamietol.

V rámci odôvodnenia týchto rozhodnutí sa krajský súd odvolal na vyššie uvedený právny názor vyslovený v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 80/02 z 25. septembra 2003 v obdobnej veci a vo vzťahu k námietke absencie podstatnej náležitosti zmluvy o prevode vlastníctva bytu podľa § 5 ods. 1 písm. d) zákona č. 182/1993 Z. z. (úpravy práv k pozemku) krajský súd uviedol, že toto ustanovenie je potrebné vykladať v spojitosti s ustanovením § 23 tohto zákona a keďže vlastníkom domu v tomto prípade nebol vlastníkom pozemku je absencia úpravy práv k pozemku v uvedenej zmluve o prevode vlastníctva k bytu logická, a nemôže mať za následok jej neplatnosť.

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy „Ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky“.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti“.

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy) a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2, čl. 152 ods. 4).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodit' z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal porušenie základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. K porušeniu uvedených práv malo podľa neho dôjsť tým, že v porovnaní s rozsudkami všeobecných súdov (najvyššieho a krajského súdu) v obdobných veciach bola v rozsudku krajského súdu z 10. júna 2004 odlišne právne posúdená otázka platnosti uzavretých kúpnych zmlúv.

Právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy prelína aj princíp právnej istoty (ako jeden z prvkov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy), v zmysle ktorého súdy majú v rovnakých alebo analogických situáciách rozhodovať rovnako.

Z predložených listinných dôkazov v uvedenej veci ústavný súd zistil, že sťažovateľ už v rámci odôvodnenia odvolania z 9. júna 2004 proti rozsudku okresného súdu z 15. apríla 2002 poukazoval na odlišnú judikatúru všeobecných súdov v skutkovo obdobných prípadoch, konkrétne na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 80/02 z 25. septembra 2003, ktorým bolo zrušené rozhodnutie krajského súdu č. k. 14 Co 263/01-151 zo 14. novembra 2001, ktorým určil, že kúpne zmluvy tvoriace predmet uvedeného konania sú absolútne neplatné a vec vrátil tomto súdu na nové konanie.

Existenciu rozdielnej protichodnej judikatúry všeobecných súdov v skutkovo obdobných prípadoch, ako je vec sťažovateľa napokon preukazujú aj sťažovateľom predložené listinné dôkazy (rozsudok najvyššieho súdu 3 Cdo 80/02 z 25. septembra 2002, rozsudok krajského súdu č. k. 6 Co 13/04-104, 6 Co 14/04 z 8. apríla 2004, rozsudok krajského súdu č. k. 6 Co 323/03-159 zo 6. mája 2004).

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí otázku platnosti kúpnych zmlúv, ktoré boli predmetom konania vyriešil odlišným spôsobom avšak bez toho, aby sa argumentačne v odôvodnení tohto rozhodnutia vyrovnal s inými, resp. odlišnými právnymi závermi vyslovenými v iných rozhodnutiach.

Podľa názoru ústavného súdu pokiaľ súd rieši právnu otázku (tú istú alebo analogickú), ktorá už bola právoplatne vyriešená podstatne odlišným spôsobom bez toho, aby sa argumentačne vyrovnal so skoršími súdnymi rozhodnutiami, nekoná v súlade s princípom právnej istoty v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy a môže tým porušiť aj právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Keďže to bolo tak aj v tomto prípade, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nemožno považovať za dostatočné po skutkovej i právnej stránke, ústavný súd vyslovil, že krajský súd napadnutým rozhodnutím porušil právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a tiež aj právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na ktorý sa vzťahujú obdobné právne úvahy).

3. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy „Ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 (pozn. čl. 127 ods. 1 ústavy), a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy; pozn.) vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy; pozn.), obnovil stav pred porušením“.

Keďže napadnutým rozsudkom krajského súdu z 10. júna 2004 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd tento rozsudok zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 v spojení s podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde], v ktorom bude viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

Povinnosťou krajského súdu v ďalšom konaní bude zaoberať sa aj právoplatným riešením nastolenej otázky v rozhodnutiach vydaných ako pred, tak i po napadnutom rozhodnutí (rozsudok najvyššieho súdu 3 Cdo 80/02 z 25. septembra 2002, rozsudok krajského súdu č. k. 6 Co 13/04-104, 6 Co 14/04 z 8. apríla 2004, rozsudok krajského súdu č. k. 6 Co 323/03-159 zo 6. mája 2004).

4. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 250 000 Sk, ktoré považuje za opodstatnené, lebo bol zasiahnutý vo svojich právach, niekoľko rokov diskreditovaný a traumatizovaný súdnym procesom, hoci pri uzavretí kúpnej zmluvy neporušil žiadny právny predpis a všetky povinnosti si riadne a včas plnil v dobrej viere.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa názoru ústavného súdu podstatu nápravy porušenia sťažovateľom namietaných práv predstavuje už samotné konanie ústavného súdu a ním autoritatívne deklarovanie porušenia práva, ktoré znamená aj obnovenie stavu pred porušením, pretože rozhodnutím ústavného súdu sa vec sťažovateľa vracia na nové konanie, a tým sa otvára cesta, aby boli práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru náležite rešpektované.

Vzhľadom na už vyššie uvedené vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možno teda podľa ústavného súdu považovať za dostatočný prostriedok nápravy v danej veci, a preto ústavný súd návrhu sťažovateľa na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevyhovel.

5. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti požiadal aj o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom, ktoré však bližšie nešpecifikoval.

Sťažnosť sťažovateľa zastúpeného advokátkou JUDr. M. M., bola ústavnému súdu doručená 11. októbra 2004. Podaním z 5. apríla 2005 (doručeným 7. apríla 2005) sťažovateľ ústavnému súdu oznámil, že 4. apríla 2005 splnomocnil svojím zastupovaním v tejto veci advokáta JUDr. P. K..

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa v prípade úkonov právnych služieb vykonaných v roku 2004 poskytnutých mu advokátkou JUDr. M. M. ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3 a § 13 ods. 8 prvej vety v spojení s § 16, § 19 ods. 3, § 22 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v súlade s § 20 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách

advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) účinnej od 1. januára 2005.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa v prípade právnych služieb vykonaných v roku 2005 ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 14 ods. 1, § 16 ods. 3 a § 18 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody porušené, ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je oceníteľný peniazmi.

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2004 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 4 534 Sk (v období od 1. januára 2005 - 2 501 Sk) a hodnota režijného paušálu 136 Sk (v období od 1. januára 2005 - 150 Sk).

Ústavný súd priznal sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia celkom v sume 11 991 Sk, a to za dva úkony právnej služby (prípravu a prevzatie veci, podanie sťažnosti) poskytnuté jeho pôvodnou právnou zástupkyňou advokátkou JUDr. M. M. v roku 2004, každý v hodnote 4 534 Sk a dvakrát náhradu režijného paušálu po 136 Sk, t. j. spolu sumu 9 340 Sk a za jeden úkon právnej služby v roku 2005 poskytnutý jeho právnym zástupcom advokátom JUDr. P. K. (prípravu a prevzatie veci) v hodnote 2 501 Sk a jedenkrát náhradu režijného paušálu v sume 150 Sk, t. j. spolu sumu 2 651 Sk. Za právne úkony vykonané právnym zástupcom sťažovateľa v priebehu rokov 2005 a 2006 spočívajúce iba v doplnení sťažnosti listinnými dôkazmi preukazujúcimi tvrdenia sťažovateľa, úhradu trov konania sťažovateľovi so zreteľom na ich obsah nepriznal.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2006